

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XIII. De monte et septemb "gradibus et fontibus", et de throno dei
et beatae virginis

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Et omnes Angeli et Sancti qui erant in aere cantabant dicentes :

Te laudamus in sæculum,
Quem amor fecit Virginis Filium.

Post hæc splendor egrediebatur, qui totum chorum implebat ; in quo agnovit designari quod beata Virgo Filium suum laudabat pro ipsis et cum ipsis. Dehinc omnis Angelorum exercitus et Sanctorum cum tripudio Dominum suum prosequebantur ad cœlestia, canentes et dicentes :

Hymnizate nunc superi
Pariterque resonate inferi.

CAPUT XIII.

DE MONTE ET SEPTEM GRADIBUS ET FONTIBUS, ET DE THRONO
DEI ET BEATÆ VIRGINIS ¹.

DOMINICA : *Esto mihi* ², audivit dilectum animæ suæ Jesum dulci amoris susurrio sibi dicentem : « Visne mecum his quadraginta diebus et noctibus in monte commorari ? » Et anima : « O quam libenter, Domine mi ; hoc est quod volo, hoc est quod cupio. » Tunc ostendit ei montem excelsum et miræ magnitudinis ab Oriente usque ad Occidentem, habentem septem gradus per quos ascendebatur, et septem fontes. Et assumens eam pervenit ad primum gradum, qui vocabatur gradus humilitatis, in quo erat fons aquæ, abluens animam a cunctis vitiis quæ superbia commisit. Post hæc secundum ascendebant, qui dicebatur gradus mansuetudinis :

Domino
duce montis
virtutum
septem
gradus
ascendit
anima.

1. Ex his quæ in hoc capitulo et alibi passim occurrunt de gradibus, etc. non immerito quidam opinati sunt celeberrimum Poëtam Dante Mechtildis nostræ revelationes quas legerat, secutum fuisse in suis carminibus, et ex grato animo illam proprio nomine ibidem commendavisse.

2. Dominica in Quinquagesima.

X

fons vero patientiæ, mundans animam a maculis quas ira peregit. Deinde ad tertium ascendentes, qui vocabatur gradus amoris; fons vero charitatis, in quo anima lavabatur ab omnibus peccatis quæ odium perpetravit. In hoc gradu Deus cum anima aliquamdiu perstitit. Tunc anima procidit ad pedes Jesu; et statim organum illud dulcissimum, vox Christi melliflua, insonuit dicens: « *Surge, amica mea; ostende mihi faciem tuam.* » (CANT. II.) Omnisque cœtus Angelorum et Sanctorum qui erant in montis vertice, dulcifluo amoris epithalamio, cum Deo et in Deo, ac si una vox esset, ita dulciter resonabant, et tam dulci modulatione psallebant, quod humana lingua non sufficit explicare.

Deinde quartum ascendebant, qui dicebatur gradus obedientiæ; fons vero sanctitatis, mundans animam ab omnibus quæ inobedientia fecit. Post hæc ad quintum pervenerunt, qui erat gradus continentiæ; fonsque liberalitatis, purgans animam ab omnibus quæ avaritia commisit, quod creaturis tam ad utilitatem suam, quam ad Dei laudem prout debuit, non est usa. Moxque sextum ascendentes, qui vocabatur castitatis; ibique fons divinæ puritatis, purificans animam a cunctis quæ desideriis carnis deliquit. Ibique anima Dominum seque pariter candida veste vestitos vidit. Dehinc ad septimum gradum qui vocabatur spirituale gaudium; fons vero cœleste gaudium, lavans animam ab omnibus peccatis acediæ; fons autem ille non ut alii cum impetu fluebat, sed paulatim et guttatim stillabat; quia cœleste gaudium nemo, quamdiu in hac vita est, ad plenum capere potest; sed quasi gutta, vel saltem nihil est respectu veritatis.

Post hæc dilectus cum dilecta ad montis verticem ascendebat, ubi erat multitudo Angelorum, in modo avium aureas campanas habentium, et dulcem sonum reddentium. In ipso monte duo erant throni mirabili decore nitentes. Primus erat thronus et sedes summæ et individue Trinitatis; de quo

In vertice
montis
thronus SS.

Trinitatis ex
quo quatuor
rivi
procedunt,

procedebant quatuor rivi aquarum vivarum. Per primum intellexit designari divinam sapientiam qua Sanctos gubernat, ita quod voluntatem ejus in omnibus agnoscunt et hilariter implent. Per secundum, divinam providentiam, quæ ipsis bona omnia prævidit, quibus eos affluenter satiat in æterna libertate. Per tertium autem, divinam affluentiam quæ ipsos inebriat omni bonorum ubertate, ut nunquam tanta desiderent quin eis abundantius omnia bona infundet. Per quartum vero, voluptatem divinam, qua tam voluptuose in Deo vivunt, satiati plenitudine gaudiorum, affluentes deliciis quarum non erit finis, ubi *absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum.* (ApoC. vii. 17.) Hic thronus habebat in summitate nodum aureum sua magnitudine replentem orbem terrarum, qui significabat divinitatem; eratque gemmatus lapidibus pretiosis, et auro purissimo mirabiliter fulgens, ut regia structura Regis cœlorum. Habebat etiam multa tabernacula; scilicet habitacula sanctorum

Alter
thronus
juxta
priorem
beatæ Mariæ
positus.

• Patriarcharum, Prophetarum, Apostolorum, Martyrum, Confessorum et omnium electorum. Thronus vero secundus erat virgineæ Matris, quæ, ut decet reginam, merito juxta regem suum residebat. Qui thronus etiam multa habebat tabernacula; scilicet Virginis pedissequarum Virginum sanctarum, quæ digne Virginem Matrem prosequuntur.

Videns ergo Regem gloriæ Jesum in solio suæ imperialis magnificentiæ et Matrem suam a dextris ejus, et præ admiratione illius jucundissimæ faciei in quam desiderant Angeli prospicere, tota a se deficiens ante thronum sanctæ Trinitatis, ad pedes Jesu corruit. Quam Dominus ipse elevans in sinu suo dulciter reclinavit. Vestimenta vere ejus in finibus parumper erant pulvere aspersa de quadam causa quæ se in vespere occupaverat, quam beata Virgo accedens detersit. Post hæc vidit mensam regiam ante thronum, ad quam omnes qui corpus Domini sumebant accedebant; quibus ipse

Filius Virginis apponens ferculum delicatissimum, scilicet suum corpus venerandum, unicuique porrexit, panem vivum et integrum; sicque dilectus cum dilectoribus suis una in thalamo pausabat. Propinatus est eis etiam calix meri dulcissimi. sanguinis videlicet Agni immaculati, in quo eorum corda a cunctis maculis sunt abluta. Ibi que dulciter inebriati, Deo feliciter sunt uniti. Ibi dixit Deus animæ : « Nunc meipsum do animæ tuæ cum omni bono quod sum et quod dare possum. Tu in me et ego in te. Nunquam separaberis a me. »

Optime
satiantur et
inebriantur
qui sumunt
Corpus
Domini.

Tunc orabat beatam Virginem ut pro se Filium suum laudaret. Quæ statim de throno suo procedens cum Virginum choro Filium suum laude ineffabili extollebat. Patriarchæ quoque et Prophetæ laudabant Dominum, cum jubilo dicentes Responsorium, *Summæ Trinitati* ¹, etc. Gloriosus vero Apostolorum chorus cum tripudio decantabat Antiphonam : *Ex quo omnia* ², etc. quia ipsi agnoverunt in terris eum a quo omnia bona profluxerunt, per quem omnia facta sunt in cælo et in terra, in quo omnia bona sunt abscondita. Post hæc Martyrum victoriosus exercitus cecinit dicens : *Tibi decus*, etc. Dehinc Confessorum ordo hymnizabat dicens : *Benedictio et claritas* ³, etc. Inter quos specialiter beatum Benedictum Patrem eximium vidit, in veste candida roseo colore intertexta. In candore significabatur ejus virginalis castitas; in rubeo, quod vere martyr est, eo quod tanto labore in Ordinis rigore desudans, in omnibus gloriose triumphavit. Cumque miraretur cur Angeli non cantarent, Dominus respondit : « Tu cum Angelis cantabis ». Et statim Angeli sancti cum illa beata anima concinebant dicentes : *Te sanctum Dominum* ⁴, etc.

Beatum
Benedictum
inter Confes-
sore specialiter
videt
Mechtildis.

1. Responsorium in Festo SS. Trinitatis.
2. Antiphona ejusdem Festi.
3. Ex eodem Officio.
4. *Te sanctum Dominum in excelsis laudant omnes Angeli, dicen-*

Justitia
divina circa
impios,
charitas
vero ad
amicos se
exercet.

Post hæc rogabat Dominum dicens : « O unice amator, in quo maxime complacet tibi ut ab hominibus agnoscaris ? » Cui Dominus : « In bonitate mea et justitia ; in bonitate qua misericorditer hominem expecto usquequo ad pœnitentiam convertatur ; insuper continue ipsum gratia mea ad me traho. Cum vero nullo modo voluerit converti, exigente justitia oportet illum damnari. » Et anima : « Et quid de tua dicis charitate ? » Cui Dominus : « Amicus fidelis amico omnia bona sua communicat, et secreta sua revelat ; ita et ego. » Rogabat etiam Dominum ut se instrueret qualiter pro sancta Ecclesia satisfaceret, quæ ipsi ¹ dilecto suo hoc tempore tantas inferret contumelias. Ad quod Dominus : « Trecentis et quinquaginta vicibus legas mihi Antiphonam : *Tibi laus, tibi gloria, tibi gratiarum actio, o beata Trinitas* ², pro omnibus quæ a membris meis mihi tam indebite inferuntur. »

DE MONTE VIRTUTUM ET SANCTIS IN EO VISIS.

Multæ
mansiones
in cœlo.

ALIO quoque die prædictus mons sibi divinitusest revelatus. Quem sola ascendens cum pervenisset ad tertium gradum, scilicet amoris, in ipso fonte ab omnibus maculis lavabatur. Dehinc ad sextum veniens gradum candido vestita est indumento. Cumque pervenisset ad septimum gradum, vidit Dominum Jesum in vertice montis stantem, qui porrigens illi manum elevavit eam dicens : « Veni, eamus ibi spatiari. » Et ibat sola cum solo, nihilque videbat nisi solum Jesum. Et venerunt ad parvam domum factam ex argento perspicuo,

tes : * *Te decet laus et honor, Domine.* †. *Cherubim quoque et Seraphim Sanctus proclamant, et omnis cœlicus ordo, dicens : * Te decet.*

1. Cf. Part. iv. c. 1.

2. Ex Officio SS. Trinitatis.

circa quam vidit pueros jucundos albis indutos, saltantes et Dominum laudantes; quos intellexit esse infantes qui infra quinque annos decesserunt, et ibi sine fine exultant. Exinde venerunt ad domum ex purpureo incisam lapide, circa quam multitudo animarum cantabant in purpureis indumentis, quas viduas et conjugatas esse cognovit, et communem populum beatorum. Deinde venerunt ad domum de rubeo saphiro excisam, circa quam erat innumera multitudo Sanctorum amicti coccino: illæ scilicet beatæ animæ, quæ in hac vita pro Christo certantes diabolum vicerunt, ibique sine fine cum Domino lætantur.

Post hæc longius euntes, venerunt ad domum ex auro purrissimo constructam, quam Dominus animæ demonstrans ait: « Hæc est domus charitatis de qua scriptum est: *et ducam te in domum matris meæ et in cubiculum genitricis meæ.* (CANT. III. 4.) Mater mea est charitas, et ego filius sum charitatis¹. » In quo divinitus intellexit quod Virgo Maria nimio ardore Sancti Spiritus inflammata, et coelitus concremata; ex calore amoris Spiritus Sancti, Filium Dei concepit, sicque Christus est Filius charitatis, et mater ejus est charitas. Cum introiissent domum, anima ad pedes Jesu cecidit, quam ipse festinus elevans in amplexus suos suscepit. Omnes vero qui se orationibus ejus commendaverant, præ foribus erant, et funis de Corde Domini procedebat, in quem omnes manus injecerunt: in quo innuebatur quod omnes pro quibus orabat, participes divinæ gratiæ redderentur.

Cum vero Dominicum corpus Christi suscepisset, Sancti qui circa domum erant, concinebant dicentes: « *Panem Angelorum manducavit homo. Alleluia.* » Angeli autem psalebant dicentes: « *Panem de cælo dedit ei.* » Sicque dilecto unita, delectabatur in ipso et cum ipso, in quo sola et plena sufficientia omnis boni est, et copia æternarum deliciarum.

1. Cf. S. Hildegardis Epistolam ad Adamum, Abb. de Ebra. Ep. xxx. in Resp.

Visio
domus
charitatis.
Christi
mater est
charitas.

Ex Corde
divino funis
traditur his
pro quibus
anima orat.